

HOLTI MÁRIA

MINDIG BIZONYTALANUL

*Már azt hittem: mindennek vége
marad a szokás meg az emlékek
a kelletlen-kedves csevegés
a százszor ismételt dialógusok
újéböli napirendre vétele
hogy az ötszáz százalékos árra
már megint ráverték vagy
háromszázötvenet
hogy a tojásnak vegyszeríze van
hogy a kenyérbe hajsza meg madzag került
hogy évszakok már nincsenek
meg ezek a légköri zavarok
az önkiszolgálós már megint nem köszönt
— köszönt az, csak te nem figyeltél
— de ha mondom hogy nem köszönt
— mért húzod már az időt drága
tudod hogy hatkor kelek
Csak a legfontosabbakat kérek
— Mondd az új kismacska
kandúr-e avagy —
felőlem akár harmadik is lehet
milyen morgós vagy megint meg
cinikus szerelmem
ki hitte volna
— Ne kezd már megint*

*Már azt hittem:
mindennek vége
a lábborogatásnak
a szemétkanna taposásnak
vége a vekkerfelhúzógatásnak
(Jó ez az óra? biztos hogy csenget?)
— Alig várja hogy valakit kiugrasszon)
hogy marad a szokás meg az emlékek
amikor a tojás' íze ára
meg a pék hajzata
szóba se jöhetett
az adósságok emléke
meg hogy kellene már jártni
egy szexlapot is
Ismételd csak*

*hogy is mondtad: jártni?
hogy amit egyes kitenyésztett
reklámmá felfuttatott
külügyminiszterek művelnek
nahát
és legyen már futballolimpia
már nem bírja szusszal a világ*

*Már azt hittem: mindennek vége
amikor olyan furcsán
köszöntél rám
Reggel volt, és te azt mondtad:
jó reggelt
Reggel volt, s én furcsálkodva
vissza jó reggelt köszöntem —
Minden olyan szokatlan volt
olyan felemelő
annyira ígéretes*

